

Martinus

www.martinus.hu

a Szombathelyi Egyházmegye havilapja

VIII. ÉVFOLYAM 1. SZÁM • 2015. JANUÁR • ÁRA: 170 Ft

„Imádkozzunk a keresztények
egységéért.
Annyi értékes dolog van,
mely összeköt minket.”

(Ferenc pápa)



Mit jelent az ökumené?

Hodánics Péter Csaba elmélkedése
az ökumenizmusról

3. oldal



Házassági akadályok

Egyházbjog Déri Péter atyával

6-7. oldal



Alázattal, egyszerűségben munkálkodni

Interjú Rátkai László esperes atyával

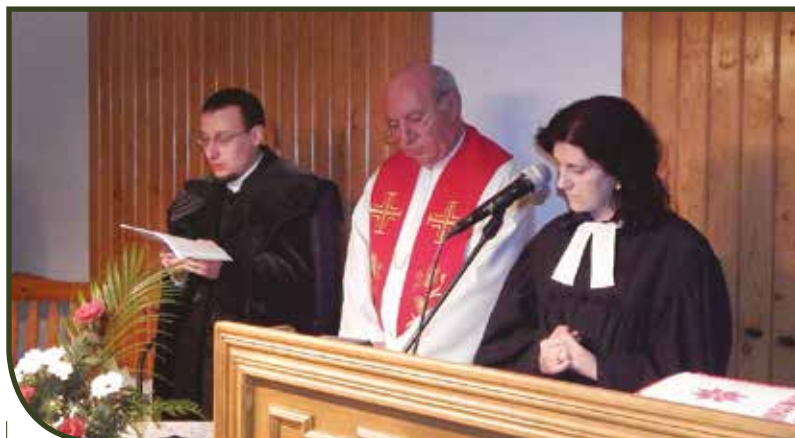
12-13. oldal

„... hogy mindnyájan egy legyenek...” (Jn 17,21)

Jézus Krisztus nyilvános működését a következő szavakkal kezdte meg: „Beteljesedett az idő, és már közel van az Isten országa” (Mk 1,15). Jézus meghirdeti a várt mennyek országának elérését, amely szavai szerint az ő eljövételével itt van közöttünk. Ezt valósította meg, amikor tanított, tanítványokat gyűjtött maga köré és elküldte őket, hogy hirdessék az evangéliumot.

Jézus kezdettől fogva azon munkálkodott itt a földön, hogy összegyűjtse Izrael elveszett fiait. Tanító útjai során sokakat megszólított, és sokan követték is tanítását. Majd kereszthalála és feltámadása után, mennybemenetele előtt parancsba adja apostolainak: „Menjetek, tegyétek tanítványommá mind a népeket! Kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevére, és tanítsátok meg őket mindannak a megtartására, amit parancsoltam nektek. S én veletek vagyok mindennap, a világ végéig” (Mt 28,19-20). Miután pedig pünkösdi napján elküldte a megígért Szentlelket, az apostolok és Jézus tanítványai elindulnak szerte a világban, hogy Jézus parancsát teljesítve hirdessék az evangéliumot minden népnek.

Anyaszentegyházunk történelme folyamán azonban ez nem volt mindig zökkenőmentes. Sokan léptek fel a jézusi tanításhoz hasonló tanokkal, hirdelve, hogy ez a teljes és tökéletes igazság. Mai korunkban is számos olyan csoporttal, szektával találkozhatunk, akik mondanak és tesznek is szépeket, de nem vallják a krisztusi tanítást. A mi keresztény küldetésünk ezekhez a testvéreinkhez is szól. Mindenki keresi az igazságot, de keresztényként hisszük és valljuk, hogy csak egy igazság van: Krisztus. Ehhez a Jézushoz akarjuk elvezetni tévelygő és kereső testvéreinket.



Az ökumenizmus is Jézus parancsából fakad. A II. Vatikáni Zsinat Unitatis Redintegratio kezdetű dokumentumában – mely az ökumenizmusról szól – a következőképpen fogalmaz: „Jézus Krisztus azt akarja, hogy az apostolok és utódaik, tudniillik Péter utódának fősége alatt a püspökök a Szentlélekkel együttműködve hűségesen hirdessék az evangéliumot, szolgáltsák ki a szentségeket, a szeretetben kormányozva gyarapítsák az ő népét és tökéletesítsék annak közösségét az egységben: az egy hit megvallásában, a közös istentiszteletben és Isten családjának testvéri egyetértésében. Így az Egyház, Isten egyetlen nyája, mint a nemzetek között fölemelt jel, a béke evangéliumát hirdelve az egész emberiségnek reményben zárandokol a mennyei haza célja felé” (UR 2).

Ez a zsinati megfogalmazás megerősíti mindazt, amit Jézus ránk hagyott, és amit az Egyház 2000 év alatt hirdetett és cselekedett. Egyházunk mindig arra törekedett, hogy egységben legyen. Küldetése minden emberhez szól. Így azokat is meg kell tudnunk szólítani, akik a történelem viharaiban elszakadtak a Katolikus Egyháztól. Hiszen ezekben a történelmi egyházakban, vallási csoportokban is fel kell ismernünk „a megszentelődés és az igazság sok elemét” (UR 2). Fel kell ismernünk ezeket az értékeket, és ezen közös pontokon keresztül kell együttműködnünk.

Bár vannak nézeteltérések, hitbeli, egyházfegyelmi különbségek, de ha ezekkel kezdünk foglalkozni, ha ezek alapján kezdünk vádaskodni, akkor az csak még nagyobb szakadást eredményez. Ezért kell a közös pontokat megtalálni, felismerni, hogy egyre közelebb kerülhessünk elszakadt testvéreinkhez.

Így teljesíthetjük Jézus szavait. Így válhatunk mindnyájan egygyé, miként Jézus is akarta. Ez legyen a célunk, hogy valóban „egy akol legyen és egy pásztor” (Jn 10,16).

Nagy Tamás



Martinus
www.martinus.hu
a Szombathelyi Egyházmegye havilapja

Főszerkesztő: Ipacs Bence • **Szerkesztők:** Déri Péter, H. Pezenhófer Brigitta, Kovács József, Molnár Péter, Salamon Viktória, Teklits Tamás • **Nyomdai kivitelezés:** Premier Nyomda Kft. (1117 Budapest, Budafoki út 64.) • **Felelős vezető:** Hlinka Zsolt • **Megrendelés száma:** 73171/36 • 2014. december • **Kiadó:** Martinus Könyv- és Folyóirat Kiadó (9700 Szombathely, Berzsényi Dániel tér 3.) • **Telefon:** 94/513-191 • **E-mail:** info@martinuskiado.hu • **Internet:** www.martinuskiado.hu • **Felelős kiadó:** Teklits Tamás igazgató • **ISSN 2060-145X** • Az újságban található cikkek a forrás megjelölésével szabadon felhasználhatók.

Mit jelent számomra az ökumené?

Mint egyes vallású szülők gyermeke, túlzás nélkül mondhatom, hogy mindez idáig életem egyik legszébb mozgatóereje a felekezeti köziség volt. Már gyermekkoromban megismertettek szüleim a katolikus és a református istentisztelet sajátosságaival, és az ökumenizmus még ma is nagy csodával tölti el mindennapjaimat. Arra a kérdésre, hogy mit jelent számomra az ökumené, válaszom: a hit szépségét.

Református lelkipásztori szolgálataim között valóban a legizgalmasabb és legérdekesebb mindig az volt, amelyen találkozhattam más egyház tagjaival. A Martinus újság hasábjain minden bizonnyal nem kell ecsetelnünk a jézusi parancs értelmét és hasznát, de az ökumenikus imahét kapcsán jó újra idézni szavait: „...mindnyájan egyek legyenek” (Jn 17,21).

Hogyan élem meg az ökumenét?

Általában személyes találkozások és beszélgetések, ritkábban közös istentiszteletek formájában élem meg az ökumenét. Manapság egyre gyakoribb az ökumenikus esküvői szertartás, és teljesen természetes az is, hogy valahányszor találkozik két kerkamenti ember – akár katolikus, akár református –, nyíltan szól hitéről és vallásgyakorlatáról. Miközben saját hitükről beszélünk, rácsodálkozunk arra, hogy a másik hogyan gyakorolja saját vallását. Mindezek következtében nő a bizalmunk, megértésünk és tiszteletünk egymás iránt. Egészen meglepő az is, hogy milyen komoly igény van a keresztényekben az egység megélésére. Egyre többen és többen szeretnék tudni a másik egyház történelméről, dogmatikájáról és hétköznapi vallásgyakorlatáról. Ezért minden egyes találkozás hittestvéreinkkel arra készítet, hogy mihamarabb újra találkozzunk.

Az ökumenében rejlő erő

Azon általános vélemény, mely szerint az egyházak sokfélesége széttagoltságot jelent és megosztja a keresztényeket, csak részben igaz. Mi pont ellenkezőleg éljük meg az Egyház sokszínűségét, amely nemcsak hogy nem választ szét, hanem sokkal inkább összeköt bennünket másokkal. Saját felekezeti hovatartozásomban pedig mindig megerősít, ha egy másik egyházhoz tartozó kereszténnyel találkozom. Katolikus testvéreink hitét megismerve állandóan tanulok valami újat. Minél jobban megismerem a katolikus hívők életét és vallásgyakorlatát, annál jobban rácsodálkozom a keresztény kultúra gazdagságára. Magamra nézve pedig egyre jobban megértem azt, hogy miért pont ebben a formában gyakorlom hitemet. Mindezek következtében az én életemben az ökumené megerősítő hatást gyakorol. Az egyházak sokszínűségéről pedig a tanítványok sokfélesége jut eszembe, hiszen a kereszténység alapjában véve mindig is sokszínű volt. Felvetődik a kérdés, hogy ebben a sokféleségben mégis mi az összekötő kapocs? Egyértelmű a válasz: Jézus Krisztus. Az ökumené tisztánlátást ad, és a keresztény közösség összpontosított céljával és értelmével ajándékoz meg minket.

Személy szerint ezért kötelezőnek tartom közösségeinkben és családomban is a katolikus hit alapjainak megismerését és az ökumenikus szellemiség elsajátítását.

Szorgalmaznunk kellene a hit- és erkölcsstanórák kereteiben a másik történelmi egyház életének mélyrehatóbb tanulmányozását és megismertetését. Nem utolsósorban kívánatos lenne minden egyházi szinten a teológiai párbeszéd újakezdése, mert az közelebb hozná a keresztényeket egymáshoz. Egy dolog felől azonban egészen biztosak lehetünk: a jövőben is szívvel melengető dolog lesz újra meg újra átélni Jézus Krisztusban rejlő egységünket.

Hodánics Péter Csaba, a Szentgyörgyvölgyi Református Egyházközség és Kerkamenti Református Társegyházközség lelkipásztora

A szentgyörgyvölgyi református templom



Ökumenikus imahét Szentgyörgyvölgyön 2012-ben

Az ökumené bennünk kezdődik

Interjú Torma-Hasza Mónika lelkésznővel

Az ökumenikus nemzetközi imahét a keresztény egyházak világszerte közös imahete, amelyet évről évre januárban tartanak. Ebből az alkalomból kerestem meg Torma-Hasza Mónikát, a Szombathelyi Evangélikus Egyházközség másodlelkészét, aki jelenleg a lelkeszi feladatok ellátása mellett a legtöbb idejét egy éves kisfiával, Sebestyénnel tölti.

A Győr-Moson-Sopron megyei Szakonyból származik. Hogyan emlékszik vissza a gyermekkorára?

Vallásos családban nőttem fel. Nálunk mindig is fontos volt és fontos ma is a hit, természetes része az életünknek. Édesapám presbiter, anyu is tagja a gyülekezetnek. Egy öcsém van, aki gépészmérnök lett. A gyermekkori éveim kapcsán az jut eszembe, hogy mekkora hatással volt rám, amikor új lelkész nő jött a gyülekezetünkbe. Fatalin Helga lelkész nő nagy változást hozott nemcsak az én kis személyes életembe, hanem az egész falu közösségének életébe is. Ő rendszeresen látogatta a családokat, felélénkült a vallásos élet. A fiatalokat összefogta, összekovácsolta a hittanórákon, illetve a nyári táborok során. Ekkor úgy láttam – és a mai napig is így látom –, hogy nagyon nehéz nőként lelkésznek lenni. Visszatérve ezekre az évekre, a táborozások nagy hatással voltak rám, lassacskán segítő is lettem. Páran áhítatokat is tartottunk, segédkeztünk, amiben tudtunk. A gyerekkoromat ez hatotta át, hiszen Órimagyarósdon a többi fiatal körében töltöttem szinte egy egész hónapot.

Sopronban az Evangélikus Líceumban tanult. Milyen hatással voltak Önre a gimnáziumi évek? Mikor döntötte el, hogy a lelkeszi pályát választja?

Igazából tervezett volt, hogy Sopronba megyek tanulni. Felvettek már negyedikesként a nyolcosztályos gimnáziumba, de egyedül lettem volna kicsi kollégista, senki nem lett volna rajtam kívül, aki még nyolcosztályosként kollégiumi ellátásban részesült volna, így anyukám nem engedte el. Viszont nyolcadikosként már egyenes út vezetett a



líceumba, mindnyájan tudtuk, hogy ide fogok menni. Fatalin Helga lelkész nőnek ebben is nagy szerepe volt, sokat beszélt nekem róla, és úgy gondolom, hogy életem legszebb négy évét töltöttem ott. A líceumi közösséget nagyon szerettem, természetesen a kollégista élet hozzájárult ahhoz, hogy nem mindennapi kapcsolatban voltunk és vagyunk a társakkal a mai napig. Lelkileg is sokat kaptunk, az ökumené terén pedig különösen is. Harmincötven jártunk egy osztályba, heten voltunk evangélikusok, a többiek római katolikusok voltak. Megtanultuk, hogyan tudunk egymás értékeiből táplálkozni. Az áhítatok mindig ökumenikusak voltak, évente két úgynevezett „csendesnapot” tartottunk, az egyik felekezeti volt, a másik pedig ökumenikus. Ez utóbbi keretében felekezet közeli előadások követték egymást, hogy megismerjük a másik értékeit, és hogy azt a Krisztust próbáljuk megmutatni, akiben mind hiszünk.

Nagy hatással voltak rám ezek az évek, de mégsem akartam igazán lelkész lenni. Mindig ott volt a fejemben, hogy mi lenne, ha az lennék, de azt éreztem, ez egy nagyon nehéz pálya. A leendő családra gondoltam, mellette erre a hivatásra, úgy éreztem, hogy nehéz a kettőt összeegyeztetni. Énekelni pedig nagyon szerettem, a zene a mai napig fontos számomra, ezért ének szakra készültem. Azonban negyedikesben leültünk a lelkésznővel beszélgetni. Ő felvetette, hogy a teológiára is mehetnék. Nagy hatással volt rám ez a beszélgetés, és azt éreztem, hogy meg kell próbálnom. Ha ott a helyem, ha tényleg odarendelt az Isten, akkor felvesznek. Igazából volt ez a külső ráhatás a szüleim, illetve a lelkész nő részéről, és úgy gondoltam, ha nincs, nem lesz belső elhívás, akkor úgysem maradok ott. Az egyetemi évek alatt nem volt minden olyan egyszerű, de az a tudat, hogy mi lesz, amikor az iskolapadból végre gyülekezet elé léphetek és azt a Krisztust szolgálhatom, akiben hiszek, újra és újra megerősített abban, hogy jó helyen vagyok. Azt gondolom, hogy az Úristen így vezet mindnyájunkat, és így meglett az én helyem is az életben.



Hogyan került Szombathelyre?

Negyedéves egyetemistaként a szombathelyi gyülekezetben szupplikáltam. Közben többször is besegítettem a lelkész úrnak, és részt vettem a táborok szervezésében is. Ötödév után egy évet ösztöndíjasként Bajorországban töltöttem, majd 2007-ben kerültem hatodévesként Szombathelyre, 2011-ben pedig másodlelkész lettem. Már a hatodév alatt is rengeteget tanultam lelkész úrtól. Ezekben az években indult a Reményik iskola, sok volt a feladat a szeretetotthonokban is. Volt elég motiváció és nagyon szerettem, szeretek a fiatalokkal foglalkozni, hitoktatni. Szombathelyen az külön kihívás számomra, hogy a sok fiatait hogyan tudom megszólítani. Annyira változatos és sokrétű a munka, hogy nem is volt kérdés: Szombathelyen maradok.

Melyek egy evangélikus lelkész legfőbb feladatai az igehirdetésen kívül?

A Johanneumban és a Túróczy-házban rendszeresen tartunk áhítatokat. Fontosnak tartjuk mind az időseknél, mind a fiataloknál a lelkigondozást. Felkeressük a családokat egy-egy keresztelés előtt, temetés, valamint esketés kapcsán is. Ha hívnak minket, betegúrvacsorát viszünk. Az iskolában a gyermekek között végzett szolgálatot a hitoktatás jelenti, valamint a pedagógusokkal, gyermekekkel és igény esetén a szülőkkel, családokkal való kapcsolattartás, beszélgetés, akár lelkigondozás is. Kiemelten foglalkozunk a konfirmált fiatalokkal, hiszen meg kell számukra mutatnunk, hogy érdemes és jó a közösség tagjának maradni, a gyülekezethez tartozni.

Említette, hogy a gimnáziumi évek alatt sokat tanult az ökumenéről. Az új esztendő az ökumenikus imahéttel kezdődik. Fontosnak tartja, hogy a keresztények ilyen módon is kifejezzék összetartozásukat?

Természetesen. A világban egyre több helyütt látjuk, példaként Németországot említeném, hogy nem keresztény vallások mennyire előretörnek. Keresztényként pedig éppen ezért is össze kell fognunk. Mindnyájan Krisztust képviseljük, hogy hitünkben megerősödvé őt mutassuk meg az emberek felé az összefogásunk által. Egyre több kiségyház,



szekta is megerősödik, közben az arab világ is egyre nagyobb hatással van ránk. Csak összefogással tudjuk Jézus kérését teljesíteni, hiszen ő arra szólított fel minket, hogy mutassuk meg őt az embereknek. Azt vallom, hogy azokat az értékeket kell kiemelni, amelyek összekötnek minket. Az nem baj, hogy vannak különbségek, éppen ez egy pozitívum is, hogy másként vélekedünk dolgokról, de egy valaki biztosan összeköt minket, ő pedig maga Krisztus.

Milyen nehézségekbe ütközik az ember evangélikus lelkészként, ha az ökumenéről van szó? Miben látja a nehézségeket és mi működik jól?

Nyilván a Római Egyház az elsőségét szeretné megtartani, előfordul, hogy falakba ütközünk, zárt ajtók fogadnak, viszont ez teljesen személyfüggő. Ismerek több olyan római katolikus papot, aki ugyanúgy fontosnak tartja az ökumenét. Idősebb és fiatalabb papok között is találunk jó példát. Emellett pedig iskolánkban is működik a közös munka, hiszen Bartos Eszter római katolikus hitoktatóval nagyon jó a munkakapcsolatunk. Mindig arra törekszünk, hogy együtt készüljünk a „csendesnapokra”. Nálunk is több a katolikus gyermek, de igazi testvérként kezeljük egymást, így valósul meg az ökumené az iskolában. Egymás felé nyitott gyermekeket tudunk nevelni, akik megismerik a vallási különbségeket, ugyanakkor meglátják egymás értékeit is. Összességében úgy gondolom, a személyes kapcsolatok döntik el a mai világban, hogy adott helyen működik-e az ökumené.

Mely feladatok lennének a legfontosabbak e területen?

Meg kell mindenkinek látni az ökumené értelmét, értékét. Ezen a területen nagy előrelépés volt 2001-ben, amikor engedélyezték az ökumenikus esküvőt. A katolikus férj az evangélikus feleségével vagy éppen fordítva ma már el tud menni közösen egy szentmisére vagy istentiszteletre. Legjobban az Eucharisztia kérdése választ el minket, valamint természetesen a papi hivatás értelmezése. Azonban voltam már olyan ökumenikus alkalmon, ahol együtt tudtunk az oltár elé járulni. Ez nagy élmény volt számomra és biztató jel a jövőre nézve.

H. Pezenhófer Brigitta



RÖVID HÍREK

December 6-án ünnepi szentmisén püspökké szentelték Snell Györgyöt, a budapesti Szent István-bazilika plébánosát. A szentelés szertartását Erdő Péter bíboros vezette, a társszentelők Alberto Bottari de Castello apostoli nuncius és Udvardy György püspök voltak. A szentelési szertartáson jelen voltak a püspöki konferencia tagjai, külhonból érkezett főpásztorok, paptestvérek, közéleti személyiségek. A bazilikát zsúfolásig megtöltötték a hívek. Snell György püspöki jelmondata: „Ti adjatok nekik enni!” (Mk 6,37)



December 11-én lezárult a kilenc tanácsadóból álló bíborosi tanács 7. ülése a Vatikánban. A bíborosi megbeszélésén részt vett Ferenc pápa is. Bejelentették, hogy február 14-én és 15-én konzisztóriumot tartanak új bíborosok kinevezésére.



„Inter arma caritas”, vagyis „Fegyverek között a szeretet” címmel a húszéves Katolikus Táborigyűlés történetét és működését bemutató könyvet jelentetett meg a HM Zrínyi Nonprofit Kft. A kötetet Hende Csaba honvédelmi miniszter mutatta be december 11-én Budapesten.



Katona István püspökké szentelésének 25. évfordulóját ünnepelték december 9-én a váci székesegyházban, december 14-én, advent 3. vasárnapján pedig az egri bazilikában mutatott be hálaadó szentmisét. „Isten bőkezű, sokkal többet ad, mint amennyit megérdemlünk” – mondta a jubiléum.



A Katolikus Karitás az év minden napján számos programmal, akcióval segíti a rászorulókat, krízishelyzetbe kerülteket. Karácsony közeledtével fokozódott ez a munka. A Karitás munkatársai és önkéntesei országsszerte szerveztek akciókat, gyűjtéseket és adományozásokat, hogy egy kis meleget vigyenek a hideg lakásokba, ételt juttassanak az asztalokra, ruhát, játékokat a nélkülözőknek és örömet a magányosoknak.

AZ OLDALT ÖSSZEÁLLÍTOTTA: KOVÁCS JÓZSEF
A HÍREK FORRÁSA: MAGYAR KURÍR

A megszentelt élet éve

Az új egyházi év kezdetével egyidejűleg Ferenc pápa meghirdette a megszentelt élet évét. Szentatyánk elsősorban a szerzetesekre és az ő életformájukra, különböző karizmáikra szeretné felhívni a figyelmet, azokat jobban megismertetni az egész Egyház hívó közösségével. Nyilván nem könnyű feladat ez, megújulásra, újraszervezésre és új célok kitűzésére kell elhatározniuk magukat az egyes közösségeknek, ezt pedig mindig annak tükrében, hogy életünk végső és igazi célja minden ember üdvössége.

Régen természetes volt, hogy a családokban van egy pap vagy szerzetes rokon, aki lelkiileg támogatja a hozzátartozókat és akihez mindig lehetett fordulni, neki pedig volt hová hazamenni. Ma viszont annyira ritka mind a papi, mind a szerzetesi hivatás, hogy az emberek idegenkednek tőle, csodabogárnak vagy örültnek tartják azokat, akik ezt a hivatást választják.

Voltaképp minden keresztény feladata az, hogy saját életszentségét kimunkálja. A szerzetesek ebben színesítik Egyházunkat. Arra tettek fogadalmat, hogy egész életüket Krisztusnak szentelik, és előljáróik irányításával az életszentségre törekednek, példájukkal pedig másokat igyekeznek közelebb vinni Jézushoz, egyéni karizmájuk segítségével. Imádkozzunk szerzetesi hivatásokért, hogy ők felkiáltójelként továbbra is ott lehessenek a hívó nép élén.

Kovács József



EGYHÁZJOG

Nőrablás, büntett, vérrokonság akadálya

Korunkban érdekesen hangzik a nőrablás akadálya a házasságjogban, de voltak korok, amikor erre nagyon is szükség volt. A középkorban ezt az akadályt nem különböztették meg a kényszer és félelem hatása alatt kötött érvénytelen házasságtól, de a Trienti zsinat úgy határozott, hogy semmiféle házasság nem állhat fenn a rabló és a nő között mindaddig, amíg a nő biztos helyen és szabadon bele nem egyezik a házasságba.

Az akadály fő célja az, hogy védje a nő szabadságát, akinek joga van minden kényszer nélkül házasságot kötni. A kánonjog a nőrablás alatt egyrészt azt érti, hogy a nőt erőszakkal elviszik a tartózkodási helyéről a rabló által kiszemelt helyre, másrészt viszont a rablás alatt értjük még azt is, hogy a nőt azon a helyen, ahol tartózkodik vagy ahová szabadon ment, egyszerűen vagy erőszakosan akadályozzák a szabad mozgásában.

Ahhoz, hogy ez az akadály fennálljon, szükséges, hogy az elrabolt vagy fogva tartott személy nő legyen, továbbá hogy a rablásnak vagy a fogva tartásnak a nő akarata ellenére kell történnie megtevésével, megfélemlítéssel vagy erőszak alkalmazásával, valamint szükséges még az akadály fennállásához, hogy az elrablásnak vagy fogva tartásnak a célja a házasságkötés legyen.

Amíg a rablás vagy fogva tartás fennáll, minden házasságkötés érvénytelen. Amennyiben azonban megvan a kellő szabadság, akkor nincs értelme akadályozni a házassághoz való jogot, ha tehát biztos és szabad helyen a nő beleegyezik a házasság megkötésébe, akkor az akadály felmentés nélkül megszűnik.

A büntett akadály azért került bevezetésre, hogy védje a házasság szent jellegét, a házastársi hűséget, az életet, és hogy kiemelve a hitvesgyilkosság bűncselekményének súlyosságát. A korábbi jogban bőséges kazuisztikája volt ennek a házassági akadálnak, de a hatályos kódexben már csak két forma jelenik meg: 1. hitvesgyilkosság házasságkötés céljából az egyik fél részéről, 2. hitvesgyilkosság közös együttműködéssel, függetlenül a házassági szándéktól.

Az akadály akkor áll fenn, ha a bűncselekmény szándékos, tudatos, vétkes és beszámítható morális értelemben is, illetve a bűncselekménynek bevégezettnek kell lennie, azaz a másik fél halálát kell okoznia, továbbá szükséges, hogy a gyilkosságot a házasságkötés szándékával kövessék el, ha más volt a gyilkosság oka (bosszú, gyűlölet, harag, örökség megszerzése), akkor az akadály nem áll fenn.

Ez az akadály tisztán egyházi jogi eredetű, tehát felmentés adható alóla, de a dolog súlyossága miatt a felmentés a Szentszéknek van fenntartva, amely csak nagyon súlyos esetben ad felmentést, de csak abban az esetben, ha a hitvesgyilkosság titkos és nem fenyeget a botrány kirobbanása.

Talán nincs is olyan nép a világon, amelynek törvényei között ne szerepelne a házassági akadályok között a vérrokonság, amelynek nemcsak vallási, hanem etikai, társadalmi és genetikai okai vannak, továbbá védelmezni kívánja az erkölcsöket és a család szentségét. A vérrokonság alapja nem a házasság, hanem a nemzés, akár törvényes, akár törvénytelen. A számítása ág és fok szerint történik, így beszélünk egyenes ágról és oldalágról. Egyenes ágon azt értjük, ha a személyek egymásnak leszármazottai, oldalágról pedig akkor beszélünk, ha van közös ős, de nem egymás leszármazottai.

A hatályos egyházjog szerint tilos a házasság egyenes ágon bármely fokon, azaz apa és lánya, anya és fia, nagypapa és unokája, nagyanya és unokája stb. között. Tilos a házasság oldalágon negyedik fokig, azaz első unokatestvérek között vagy nagybácsi unokahúg/unokaöcs gyermeke, nagynéni unokahúg/unokaöcs gyermeke stb. között.

Déri Péter



LITURGIA

A SZENTSÉGEK LITURGIÁJA

A keresztelendők és a keresztszülők

Ahhoz, hogy felnőttet meg lehessen keresztelni, szükséges, hogy előbb kinyilvánítsa szándékát a kereszttség felvételére; tanulja meg kellően a hit igazságait és a keresztény kötelezettségeket, s legyen kipróbált a keresztény életben.

Gyermek megkereszteléséhez az szükséges, hogy a szülők, illetve legalább egyikük, vagy az, aki törvényesen helyettesíti őket, beleegyezzen, valamint hogy megalapozott remény legyen a katolikus vallásban való nevelésre. (Tehát nem szükséges, hogy a szülő kifejezetten kérje a kereszttséget, elég, ha csak előzetesen beleegyezik abba.) Halálveszélyben a katolikus, sőt a nem katolikus szülők gyermekét is meg szabad keresztelni, még a szülők akarata ellenére is.

A keresztelendőnek, amennyiben lehetséges, legyen keresztszülője. (Nem kötelező azonban a keresztszülő.) Azon túl, hogy a keresztszülő a keresztelés szertartásának – a szülőkkel együtt – aktív közreműködője, az ő feladata azon fáradozni, hogy a megkeresztelt a kereszttségnek megfelelő keresztény életet éljen, és az ezzel járó kötelezettségeket hűségesen teljesítse.

Keresztszülő az az alkalmas személy lehet, akit a keresztelendő, a szülők vagy a szentség kiszolgáltatója erre a tisztségre felkért, és azt elvállalta, továbbá 16. életévét betöltötte, katolikus, megbérmált, a hithez és a vállalandó tisztséghez méltó életet él. Nem kötheti semmilyen egyházi büntetés (pl. mert házasságon kívül együtt él valakivel), és nem lehet a keresztelendő apa vagy anyja.

Ha valakit keresztszülőnek kértek fel, de a fenti feltételek tükrében keresztszülő mégsem lehet, a keresztsegnél mint tanú szerepelhet. Nem katolikus keresztény személyt csakis egy katolikus keresztszülővel együtt lehet felkérni, de akkor is csak tanúként.

A keresztszülők száma kettőnél több nem lehet. Két keresztszülő esetében az egyiknek keresztapának, a másiknak keresztanyának kell lennie.

Ipacs Bence



Szent Márton ereklyéje Lentiben

▲ Elindult a Szent Márton ereklye egyházmegyei zarándoklata. Lentiben november 22-én fogadták az ereklyét. Ez alkalomból szentmisével, körmenettel, vesperással ünnepeltek a helyi hívek.

▼ December 5-én a jánosházi Szent Imre Általános Iskolában ismét megrendezték a Mikulás Kupa Labdarúgó Tornát. A hazaiak mellett Bobáról, Celldömölk-Alsóságról és a jánosházi Batthyány Lajos Általános Iskolából érkeztek játékosok.

Mikulás Kupa Jánosházán



Megváltás test-közelben

▲ December 8-án befejeződött a Megváltás test-közelben őszi előadássorozata. Németh Norbert egyetemi lelkész szentmiséről szóló katekézise megvilágította, hogyan válik élétté mindaz, amit a szentmisén ünneplünk.

▼ December 12-én adventi jótékonyági vásárt tartottak Sárváron, a Szent László Katolikus Általános Iskolában. Rengeteg könyv, játék, ajándéktárgy és karácsonyi apró figyelmesség gyűlt össze. Cégek is csatlakoztak az akcióhoz.

Jótékonyági vásár Sárváron



Elkezdődött a megszentelt élet éve



Szombathelyen imavirrasztás nyitotta meg a Szentatya által meghirdetett megszentelt élet évét advent első vasárnapjának előestéjén, november 29-én.

Megemlékezés Brenner Jánosról



December 15-én Brenner Jánosra emlékeztek Szombathelyen a szalézi templomban. A róla elnevezett iskola pedagógusai, diákjai és szüleik vettek részt a szentmisén és hajtottak fejet János atya sírjánál.

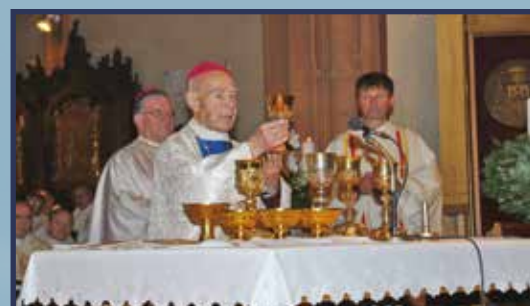
Hangverseny Körmenden



December 14-én adventi hangversenyt tartottak a körmendi plébánia-templomban. Mindhárom körmendi általános iskola kórusa, valamint a körmendi és szentgotthárdi Városi Vegyeskar is fellépett.

PROGRAMAJÁNLÓ

január 16-18. (péntek–vasárnap) 18 óra Élmenypedagógia a hitoktatásban – képzési hétvége hitoktatóknak (Szombathely, Martineum Felnőttképző Akadémia) • **január 22. (csütörtök) 16 óra** Pályaválasztási rendezvények (Zalaegerszeg, Mindszenty iskola) • **január 31. (szombat) 19 óra** Ifjúsági Farsangi Batyus Bál (Szombathely, Martineum Felnőttképző Akadémia); Az egyházmegye hitoktatóinak továbbképzése (Szombathely, Brenner János Kollégium)



Rubinmise Mariborban

József Smej maribori segédpüspök júniusban részt vett a szombathelyi papszentelésen, amikor az egyházmegye jubiláns papjai közösen adtak hálát hivatásukért. A Muravidékről származó püspök úr tanulmányai egy részét Szombathelyen végezte, és itt szentelték pappá a szeminárium kápolnájában 1944. december 8-án. 2014. december 7-én a zsúfolásig megtelt maribori székesegyházban mutatta be rubinmiséjét a szlovén püspöki konferencia tagjaival és a jelenlévő papsággal együtt. A hívek után az egyházmegye általános helynöke köszöntötte a jubiláns püspököt, majd Julius Janus pápai nuncius a Szentatya üdvözlését és ünnepélyes áldását adta át. A 93. évében lévő ünnepelt a szentmise végén hálatalt szívvel emlékezett vissza a hetven évvel ezelőtti eseményre, szentelő püspökére, valamint tanáira és lelkipásztori állomáshelyeire.





Bátorság és irgalom

Szent Márton életregényének bemutatása

Nagy várakozás előzte meg Wilhelm Hünermann Szent Mártonról szóló regényét. December 5-én a Szent Márton Látogatóközpontban mutatták be hazánkban először a könyvet.

Hosszú folyamat végére sikerült pontot tenni a kötet szombathelyi bemutatójával, amely a Bátorság és irgalom címet kapta. Aki jártasabb a keresztény, katolikus irodalomban, annak nem ismeretlen Wilhelm Hünermann neve. A német katolikus pap 1900-ban született és 1975-ben halt meg. Élete folyamán mintegy 50 könyvet írt, melyek-

ből eddig 3 millió példányt adtak el világszerte. A magyar közönség öt művét olvashatta, és így képet kaphatott írói stílusáról – mondta Horváth József pápai prelátnak a bemutatón.

Ez a hatodik kötet, ami magyarul is elérhető a német szerzőtől. Ebből Szent Márton életét ismerhetik meg, akik kezükbe veszik a könyvet. Alapvetően ifjúsági regényről van szó, fontos ugyanis, hogy ez a korosztály is a maga nyelvezetéhez közel álló stílusban, párbeszédnek révén ismerje meg a savariai születésű szentet, életét, tetteit és így példaként álljon a fiatalabb nemzedék előtt is – hangzott el a kötetbemutatón. De persze nem csak a fiataloknak érdemes kézbe venni és elmélyülten olvasni a művet. Ugyan Szent Márton életének eseményeit az író saját fantáziájával kiszínezte, mégis, az egyes szituációkon keresztül megismerhetők azok az evangéliumi erények, amelyeket Szent Márton gyermekkorától kezdve hősiessé gyakorolt, így láthatóvá lesz mindenki számára, hogyan lehet ma evangéliumi életet élni – mondta Veres András. A megyéspüspök a könyv címének kapcsán – Bátorság és irgalom – azt mondta: ez a két tulajdonság minden keresztény ember számára alapvető érték kell, hogy legyen.

A könyvbemutató alkalmával a jelenlévők megismerkedhettek Wilhelm Hünermann életével, munkásságával. Az eseményt Szent Márton-énekek és az oladi Simon István Utcai Általános Iskola diákjainak zenés műsora színesítette, továbbá részletek is elhangzottak a könyvből.

A kötet megvásárolható: a Martinus Könyvesboltban (Szombathely, Berzsényi tér 3.; 94/513-191), illetve a Szent Márton Látogatóközpontban (Szombathely, Szent Márton u. 40.; 94/505-570.)

Molnár Péter



„Márton emléke túlélte az évszázadokat. Valahányszor a frank királyok hadba szálltak, mindig az ő köpenyét hordozták hadijelvényként. Ünnepeinek előestéjén a gyerekek manapság is sok országban énekelnek dalokat és gyűjtanak fáklyákat Márton tiszteletére...” – írta ezt a szerző könyvének végén.

Azóta közel fél évszázad pergett le az idő rokkáján. Úgy tűnik, hogy napjainkban, a harmadik évezred kezdetén, az 1700 éve, Savaria városában született Szent Márton szelleme Európa-szerte újraéled és éppen olyan időszerű, mint valaha volt. Számos országban sorra jelölik ki az ő emlékére épült templomok, emlékhelyek között a Szent Márton zarándokutakat, amelyek folyamatosan népesednek be. Nem kevesen járják végig a leghosszabbat, amely összeköti Szombathelyt és Tours-t, az ő születésének és püspökségének két városát. Személye az őt tisztelő keresztény és nem keresztény világ számára az érdeklődés homlokterébe került.

Egyre többen írnak, olvasnak személyéről, konferenciákat rendeznek, mert szeretnének minél többet megtudni róla. Ehhez kíván hozzájárulni ez a könyv is.

A Bátorság és irgalom című regény megvásárolható Szombathelyen, a Martinus Könyvesboltban.

Jó az Egyházhoz tartozni

Miután megszületett a hatodik gyermekünk, végiggondoltuk, hogy szeretnénk-e még vállalni gyermeket, vagy sem. Felsorakoztattuk az érveket, amik mellette, illetve amik ellene szólnak. Próbáltuk Isten akaratát követni, aztán közösen meghoztuk a döntést, hogy nem szeretnénk több gyermeket.

Azonban a Jóisten másképp gondolta a dolgokat. Püspök atya egyik szentmiséjén meghallottuk az ő hangját. Majd ő vezet minket. Így segített a Jóisten a döntésünk meghozatalában.

Elkezdtem orvoshoz járni, hogy lehetőleg minden rendben legyen, és felkészüljek egy újabb kisbaba fogadására és kihordására. És egyszer csak megfogant a kisfiunk. De a Jóisten megint másképp gondolta, mint azt mi elképzeltük. Azt hittem, ha figyelünk Isten hangjára, és próbáljuk eszerint meghozni a döntéseinket, akkor az út kevésbé lesz göröngös. De a Jóisten újra és újra megkérdézi tőlünk, hogy most is őt választjuk-e. Így jöttek a nehézségek. Majd a 30. hétre, alig egy kilóval megszületett Sebestyén. Válságos állapota miatt a születését követő napon az inkubátorban megkereszteltettük.

Kértük a családtagjainkat, barátainkat, a papjainkat, a közösségünkben lévőket, hogy imádkozzanak értünk. Számunkra itt kezdődött a csoda. Az emberek imádkoztak értünk, ha ismertek minket, ha nem. Voltak, akikhez csak az a hír jutott el, hogy imádkozni kell egy Sebestyén nevű kisfiúért. És a Jóisten nem tudott ellenállni ennyi ember kérésének, és vigyázott ránk. Több hónapig kellett kórházban lennünk, és mi mégis kibírtuk. Amikor valaki megkérdezte tőlünk, hogy bírjuk ezt így, ilyen derűvel csinálni, hogy nem omolunk össze, mindig ezt válaszoltam: Értünk nagyon sokan imádkoznak, és tudom, hogy ez Isten akarata.

A kis Sebestyén által is megtapasztaltuk, milyen jó az Egyházhoz, ehhez a közösséghez tartozni. Köszönjük, hogy imáinkban annyian hordoztak minket! Köszönjük, hogy olyan óvodába és iskolába járhatnak gyermekeink, ahol az óvónők és a tanárok együtt imádkoztak a gyerekekkel, szentmiseáldozatot ajánlottak fel a kisfiunkért!

Az édesanya



Keresztelés az inkubátorban

Feltételezem, még sokan emlékeznek arra, hogy 2011-ben a Katolikus Egyház a családokat ünnepelte. Szerke a világban, így a mi egyházmegyénkben is sokféle programot szerveztünk, hogy minél inkább a családokra irányítsuk a magunk és mások figyelmét. Számtalan szép találkozás, lelket emelő ünnepség és nagyszerű elhatározás történt arra vonatkozóan, hogy a családokat követendő, követhető példaként állítsuk a fiatalok elé. Ezek közé tartozik az a felajánlás is, hogy egy család minden negyedik, vagy annál többedik gyermekét szívesen megkereszteltem, ha azt a család kéri. Így egyházmegye-szerke azóta közel húsz gyermeket kereszteltem meg. Ezzel a gesztussal szeretném kifejezni a szülők felé az Egyház megbecsülését és tiszteletét, hogy mertek a nagycsalád mellett dönteni. Sajnos a társadalomban nem feltétlenül az elismerés és a szeretet hangján szólnak azokról, akik egy-két-három gyermek után szívesen fogadják a negyedik vagy annál többedik gyermeket is. Mindig Szent II. János Pál pápa gondolata jut eszembe, aki a családoknak írt apostoli buzdításában azt mondta, hogy a több gyermek a szülők egymás iránti élő szeretetének és a gondviselésbe vetett hitének a bizonyítéka. Erre a felismerésre szeretném a hívő és nemhívó embereket elvezetni ezzel a püspöki keresztelővel. Hála Istennek, sokan élnek is ezzel a lehetőséggel!

Így keresett meg a Tóth család még a nyár közepén azzal az örömhírral, hogy a hetedik gyermeküket várják, örülnének, ha majd én végezném a keresztelést. Erre azonban hamarabb kellett sort keríteniünk, mint azt terveztük. Váratlanul érkezett a hír augusztus 26-án, a gyermeknek előbb kellett megszületni, mint vártuk, s jó lenne azonnal megkeresztelni, mert nagyon kis súllyal született. Természetesen rögtön indultunk, hogy minél előbb részesítsük őt a kereszttség szentségében. Az inkubátorban, az orvosok, az ápolók s a két méterre lévő üvegfal mögött az apuka, a testvérek (6 gyermek!) és a nagyszülők szeme láttára részesítettem Sebestyén Sámuelét az első beavató szentségben, így lett Egyházunk tagja. Azóta is imádsággal kísérem a növekedését, s örömmel készülök, hogy a szükségkereszttség után hamarosan elvégezzük a kiegészítő szertartásokat is. Növekedjen testben és lélekben szülei örömére és Isten dicsőségére!

András püspök

Ják



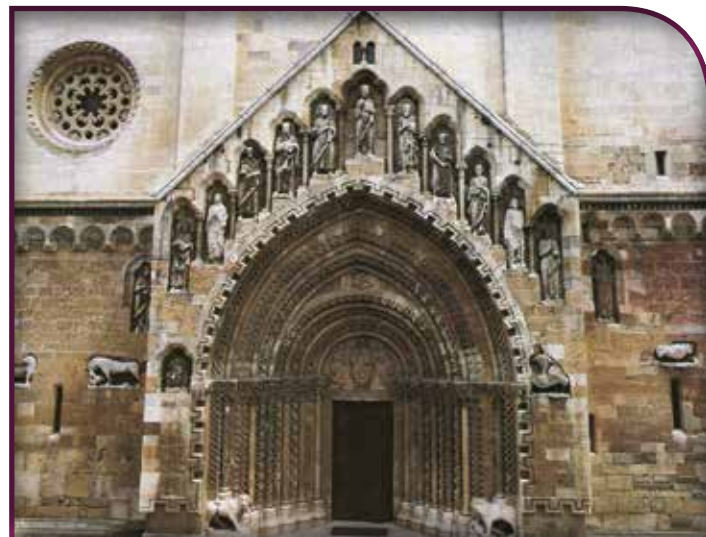
A Jáki Esperesi Kerület

Sorozatunk folytatásaként a következőkben egyházmegyénk esperesi kerületeivel ismerkedhetünk meg.

A Jáki Esperesi Kerület – elnevezése és kijelölése szempontjából – az egyik legújabb területi egysége a Szombathelyi Egyházmegyének. A trianoni határmódosítások hatása, illetve az ezekkel járó egyházigazgatási reformok ezen a 2007-ben létrehozott, és az Egyházsrádóc, Ják, Szentpéterfa, Torony, Vasszécseny és Vép plébániáihoz tartozó, összesen 33 települést magába foglaló esperesi kerületen figyelhetők meg leginkább.

1972-ben nevezeték ki Fábián Árpád püspököt egyházmegyénk apostoli kormányzójává. Személyéhez kötődik az addigi egyházkormányzati területi beosztás felülvizsgálata, melynek során a régi, Trianon előtti pinka-völgyi esperesi kerület határon innen maradt plébániáit – Narda, Pornóapáti, Szentpéterfa, Vaskeresztes – beolvasztották a szombathelyi-felső esperesi kerületbe. Ekkor szüntették meg a németújvári főesperességet is – melyhez az előbbieket, mint nagyobb területi egységhez tartoztak –, addig ugyanis történelmi jogon névleg még létezett.

A Pinka-völgy földrajzi egységének törvényszerűségét 1830-ban Böle András püspök használta ki először, aki ekkor alapította meg a pornói esperességet, mely azonban csak 18 évig működött e néven. Az akkori névválasztásban, illetve az esperesség központjának kijelölésében szerepet játszhatott, hogy Pornó (a mai Pornóapáti/Pernau) abban az időben az osztrák Lichtenstein János herceg kegyuraságának (Alsóbeled, Németkeresztes, Pornó, Pinkamindszent) is a központja volt. Középkori ciszterci apátsága és annak jelentősége révén pedig egyházi megítélés szempontjából élvezett tiszteletbeli elsőséget.



Nemzetiségi megoszlását tekintve a pinkavölgyi esperesi kerület heterogénnek volt tekinthető: zömében német és horvát nyelven beszéltek az itt élők. Míg a horvátok java-részt a 17–18. századi betelepítésekkel kerültek a térségbe, s alakították ki több helyütt egybefüggő horvát nyelvi tömböt, addig a németek az úgynevezett hiencekhez tartoztak, akik nem betelepültek a térségbe, hanem már a magyarok bejövetele előtt is itt éltek.

A Trianoni békeszerződés – Pinkamindszent kivételével – gyakorlatilag teljes egészében elszakította volna Magyarországtól a területet. Azonban a nyugat-magyarországi harcok, illetve a soproni népszavazás következtében 1922-ben és 1923-ban határmódosítások történtek. A lakosság kívánságára az Ausztriának ítélt községek közül több visszatérhetett Magyarországhoz.

Így Nagynarda, Kiszarda (ezek korábban a rohongi esperességhez tartoztak) Alsócsatár, Felsőcsatár, Horvátlövő, Magyarkeresztes, Németkeresztes és Pornóapáti visszakérült a Szombathelyi Egyházmegyéhez. 1923-ban aztán Szentpéterfa horvát lakosainak tiltakozására a Népszövetség engedélyezte, hogy – Rótfalváért cserébe – ők is Magyarországon maradhassanak.

Az így kialakult csonka pinkavölgyi esperesi kerülettel az 1927-es egyházmegyei zsinat gyakorlatilag nem foglalkozott. Jogosan, hiszen ezt az esperesi kerületet nyelvi és kulturális sajátosságánál fogva nehéz lett volna beilleszteni valamelyik környező, magyar anyanyelvű esperességbe.

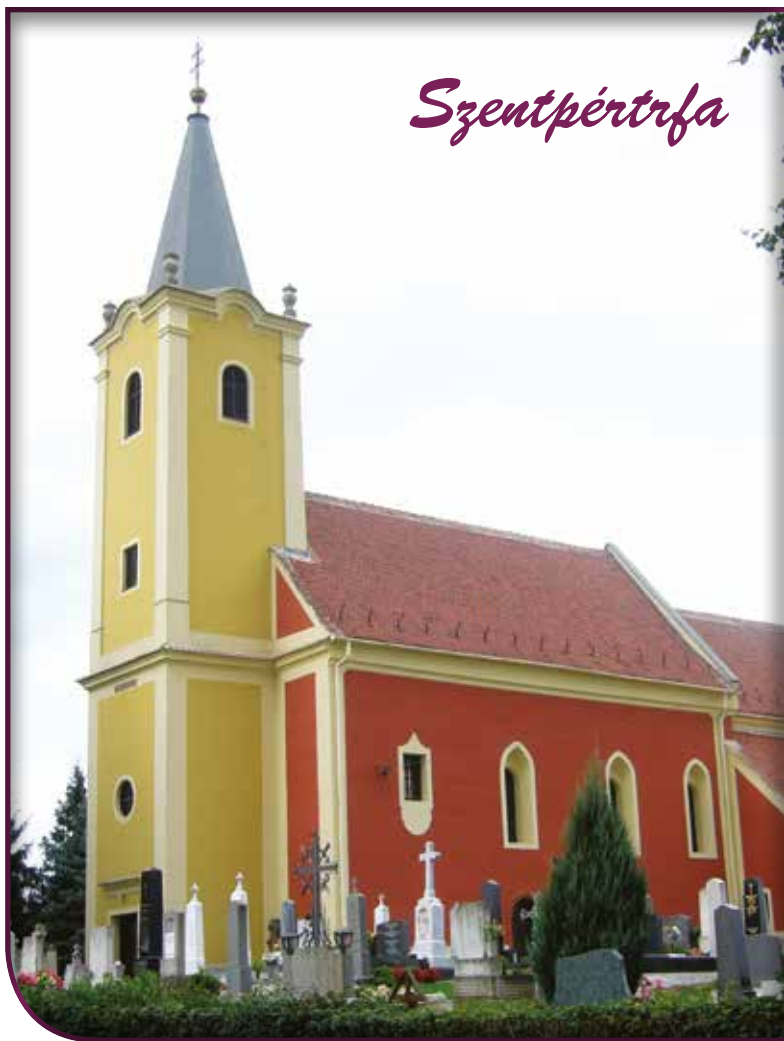
Mára azonban e nemzetiségi falvakat Szentpéterfa központtal gyakorlatilag egy egyház-igazgatási egységbe vonták össze, mely így a Jáki Esperesi Kerületben egyedüli mentője maradt a hajdani pinkavölgyi esperességnek.

Végül pedig ugyancsak az utóbbi évek intézkedései révén váltak a jáki kerület részévé délről a korábban körmendi, keletről pedig az egykori szombathelyi-alsó és sárvári-alsó esperesi kerület egyes plébániái.

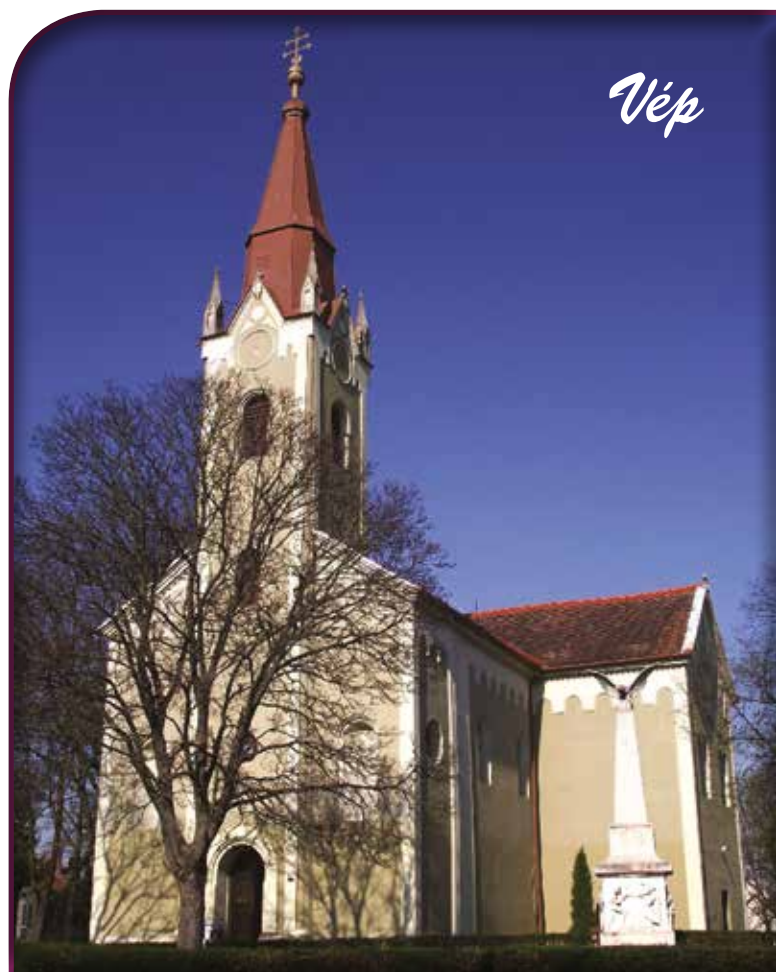
Az esperesi teendőket dr. Rátkai László jáki plébános látja el.

Pál Ferenc – Inzsöl Richárd

Szentpéterfa



Vép



Egyházaskérdező



Alázattal, egyszerűségben munkálkodni

Rátkai László esperes atya, vagy ahogy a jáki hívek nevezik, a „tisztelendő” mesél gyermekkoráról, hivatásáról és a Jáki Esperesi Kerületről.

László atyának mozgalmas gyermekora volt, népes családba született. Mik voltak a meghatározó élmények, amik máig elkísérik élete minden percét?

Horvátnádálján egy 10 gyermekes családba születtem, és itt is nőttem fel. Régen természetes volt, hogy sok gyerek született. Apám bognármesterként dolgozott, elismert személy volt nemcsak a faluban, hanem a környéken is jól ismerték, tisztelték. Édesanyámnak háztartásbeliként a gyermeknevelés és a család fenntartása volt a hivatása. Szüleinktől megtanultuk a munka és a tanulás szeretetét. Ez kísért minket végig gyermekkorunkban. Testvéreim közül többen tanultak szakmát, de voltak, akik magasabb iskolákat végeztek. Két testvérem, István és Imre a papi hivatást választotta, egy nővérem pedig domonkos nővérnek készült, de a kommunista diktatúra feloszlatta a rendet, így hazakerült a szülőfaluba és ötven évig a nádaljai templomban látott el kántori szolgálatot. Életem során meghatározó élményeket szereztem a bencéseknél, ahol gimnáziumi tanulmányaimat végeztem. Családunkban a vasárnap mindig fontos szerepet kapott. Édesapám még a kommunista diktatúra éveitől is, amikor a TSZ-be kényszerítették, megtartotta a vasárnapot és a Mária-ünnepeket. A szüleim Isten és az emberek szeretetére neveltek minket. Fegyelmezettek voltak, idősebb testvéreinkkel együtt példaképként álltak előttünk, felnéztünk rájuk, és Isten szép hosszú életet adott nekik.



Egy ilyen szeretetteljes, és mélyen vallásos környezetben bizonyára könnyebben hallotta meg két testvérével és nővérével együtt a hívó szót. Meséljen egy kicsit a hivatásáról!

Papságom kezdetén és hivatásom alakulásában példaként állt előttem István bátyám. Sok atyával tartotta a kapcsolatot. Az ő papi világa motivált abban, hogy a papi hivatást válasszam. A környezet és a jó példa mindig fontos! Szegények voltunk, de nem nyomorogtunk. A szegénység által lelkiileg gazdagodtunk. Családunk olyan volt, mint a názareti ház. Édesapám fával foglalkozott, mint József, édesanyám gondozott minket, mint egykor azt Mária tette a Szent Családban. Az ima és a munka szeretete volt ránk jellemző. Gyakran munka közben is imádkoztunk. Szent komolyság és jókedv uralkodott a családban. Amíg a ma is álló nádaljai plébániaépületet építették, a plébános urat befogadtuk a házunkba. Egy lelki ember jelenléte a házban, és az, hogy ő velünk élt, nagyon jó érzéssel töltött el minket. Egymásért küzdöttünk szeretettel, ez ma is így van. Összetartunk a családdal. A hivatás alakulásában meghatározó volt a tisztesség és a becsület, továbbá a názareti ház otthonunkban megvalósult mása és törvényei.

Harminc éve szolgál Jákon. Itt található az ország legjelentősebb műemlék temploma, ami Ön és a hívek gondozásában áll, nyilván ez is sok munkát jelent. Továbbá tanít a hittudományi főiskolán is. Hogyan telt ez a három évtized?

Rábagyarmat, Zalaegerszeg, Letenye, Sárvár és a szombathelyi Székesegyház – ezeken a helyeken szolgáltam papságom első 17 évében káplánként. Fábián Árpád megyéspüspök helyezett Jákra 1984-ben, azóta szolgálom a jáki és a környékbeli híveket. Kezdetben csak helyben voltam plébános, majd ahogy megürültek a szomszéd falvak plébániái, azokat is rám bízta, így jelenleg Nárjai, Balogunyom, Kisunyom, Sorkikápolna és Sorokpolány tartozik a plébániához. Amikor idekerültem, minden téren bele kellett kapcsolódnom a település életébe. Egyedül tartottam hittanórákat. Akkoriban az ifjúság megtartása könnyebb feladat



volt, mint manapság. A rendszerváltást követő években létrehoztuk a műemlék templom melletti múzeumot, a közösségi házat és az ifjúsági szállást. Ezek megvalósítása nagy feladat volt. A templomot sokan látogatják, köztük hírességek, papi csoportok, zarándokok. Szívesen töltöm velük az időt, mesélek nekik a 800 éves apátságról. Ez egyfajta missziós tevékenység. A templom belépőjegy-bevételét a közösség céljaira fordítjuk. Minden faluban, de itt Jákon is saját erőből tesszük rendbe a templomot és azok környékét. Apránként, de a szükséges javításokat, felújításokat mindig elvégezzük. Minden templomban felújítottuk az orgonát, Jákon nagyharangot, Balogunyomban két harangot öntettünk. Sabján Edit tanárnő vezetésével Jákon működik az országosan is elismert Szent Cecília kórus. Két éve megvásároltunk egy házat, itt működik a Karitás csoport. Jó kapcsolatot ápolunk Bőjte Csaba atyával is. Ha szükséges, az egyházközségek egymásnak is szívesen segítenek. Az itt lakó emberek szeretik, tisztelik a papot. Próbálok minél több időt tölteni velük, szívesen vagyok az emberek között, beszélgetek velük. A diákok közt fontos a jókedv. Tanárként ezt megtapasztalom, hiszen a főiskolásokat is nevelni kell, meg kell tanítani a helyes útra. Ez is egy kedves feladat számomra. Mindig örömmel kell lenni az emberek között.

2007-óta a Jáki Esperesi Kerület esperese is. Milyennek látja a kerületet?

Kedves kerület, aktív közösségekkel, fiatal plébánosokkal. Öt másik plébánia van, hat pappal: Szentpéterfa – Várhelyi Tamás és Inzsöl Richárd, Egyházsrádóc – Rátkai Imre, Torony – Perger Gyula, Vasszécseny – Merkli Ferenc, Vép – Németh Tamás. Úgy látom, az atyák tisztelik egymást. Közös összejöveteleinken mindig megjelennek, képzettek, összetartóak és jó csapatot alkotnak. A koronagyűlések alkalmával mindig tartalmas beszélgetéseket folytatunk. Ami az esperesi feladataimat illeti, azokat igyekszem egy-



szerűségben ellátni. Többet szeretnék velük lenni, de a jáki, illetve a főiskolai teendőim gyakran akadályoznak. Ezért nehéz megfelelni, és gyakran nem tudok megjelenni a bér-málásokon, egyéb plébániai ünnepeken.

Két év múlva aranymisés lesz. Közel fél évszázadnyi papság után mit üzen az Olvasóknak?

A Szentatya, Ferenc pápa szavait szeretném ismételni. Evangelizálni, szegénységben, szerénységben, békében. Az Egyház mindig akkor volt erős, amikor a szegénység jelen volt. Ez vonatkozik az emberekre is. A szeretet akkor a legerősebb, ha legalább lelkileg szegények vagyunk. Így tudjuk könnyebben teljesíteni Jézus akaratát. Családomban megtanultuk, hogy a fizikai szegénység szerénységet és annál nagyobb lelki gazdagságot szül. A mai embernek nincs öröme és gazdagsága. Mert elvárásai vannak, és nem szolgálnak meg a dolgaikért. Alázattal kell lenni egymás iránt, szegénységben kell élni, a lelkünket kell építeni, mert csak ezt vihetjük át magunkkal. Misszionáljunk a saját módszereinkkel, hirdessük az evangéliumot, buzdítsuk egymást, és imádkozzunk! Erre buzdít Ferenc pápa, az ő tanítását továbbbítom az Olvasóknak is.

Koroknai András



Bócai-Soós Judit: Január

Amikor a tél megrázza a szakállát, hullani kezd a hó a Földön. Január, a tél középső fia, kisgyermek korában nagyon irigyelte ezért édesapját. Szerette volna, ha neki is van valami hasonló tudománya, de ahhoz persze még mindenképpen kicsi volt, hogy szakállt növevessen. Mivel azonban ez a dolog annyira érdekelte, hogy emiatt rengeteget nyaggatta szüleit, apja megengedte, hogy segítsen megrajzolni a hópelyhek mintáját.

A kis Január az elején nagyon örült ennek a feladatnak, és rendkívül ügyesnek bizonyult; szebbnél szebb mintákat formázott a hópelyhekből. Sokan megcsodálták munkáit, és gyakran dicsérették ügyességét.

Hamarosan viszont, úgy érezte, a sok dicséret ellenére is, hogy neki ez nem elég. Arra vágyott, hogy hatalmas virágokat rajzolhasson, óriási képeket komponálhasson. Fantáziája határtalan volt; lendületes, nagy íveket, ezernyi mintát, alakot képzelt maga elé, de hiába, mert ceruzájával csak apró csillagocskákat lehetett formázni, amikből csak kis hópelyheket tudott összerakosgatni. Így nem csoda, hogy egy idő után már cseppet sem élvezte a munkát, ráunt, mert szabadságra vágyott.



A Szentatya január havi imaszándékai

Egyetemes szándék: Hogy a különböző vallási hagyományokhoz tartozók és minden jóakarató ember együttműködjön a béke előmozdításában.

Evangelizációs szándék: Hogy ebben az esztendőben, melyet a megszentelt életnek szentelünk, a szerzetesek és a szerzetesnők újra felfedezzék a Krisztus-követés örömét, és buzgón vegyenek részt a szegények szolgálatában.

Humor

Az állatkertben háromméteres rácsot építenek az új kenguru területe köré, de másnap reggel az állat kint ugrál a kerítés előtt. Erre hatméteres rácsot emelnek, de a kengurut megint csak kint találják. Az igazgató húszméteres rácsot rendel, de az állat ismét megszökik. A zsiráf megkérdezi a kengurut:

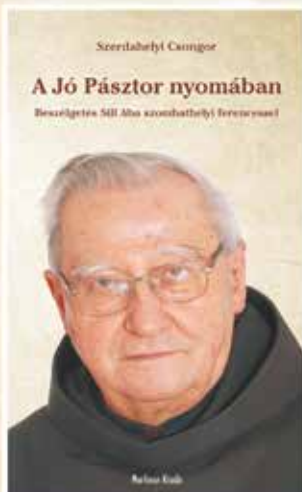
– Szerinted milyen magas lesz a következő rács?

– Nekem aztán mindegy – feleli a kenguru –, csak továbbra is hagyják nyitva az ajtót!

A HÓNAP KÖNYVE

BESZÉLGETÉS SILL ABA SZOMBATHELYI FERENCSEL

A JÓ PÁSZTOR NYOMÁBAN



A ferencesek egyik nagy öregje, Sill Aba több mint hetven éve lépett be Szent Ferenc rendjébe. Súlyos időknek a tanúja. Nyolcvanon túl is fiatalos lendülettel végzi tudományos és lelkipásztori feladatait. Szombathely megbecsült polgára. Derű, humor és bölcsesség sugárzik belőle. Vagyis igazi ferences, akinek megadatott, hogy abban a rendházban tevékenykedhet provinciája újra engedélyezése óta, melyben a feloszlításig élt.

(168 oldal, keménytáblás kivitel)

A KIADVÁNY 2015. JANUÁR 7. ÉS 31. KÖZÖTT

2.500 FT HELYETT 1.500 FT-OS EGYSÉGÁRON

VÁSÁROLHATÓ MEG A MARTINUS KÖNYVESBOLTBAN.

A FENTI ÁR A SZÁLLÍTÁSI DÍJAT NEM TARTALMAZZA!

5 DB VAGY A FÖLÖTTI MEGRENDELÉS ESETÉN A POSTAKÖLTSÉGET ÁTVÁLLALJUK!

Martinus Könyv- és Folyóirat Kiadó + Martinus Könyvesbolt
9700 Szombathely, Berzsényi Dániel tér 3. + 9701 Szombathely, Pf. 41.

Telefon: 94/513-191 + Mobil: 30/659-7320 (mátrix)

E-mail: info@martinuskiado.hu + Webáruház: www.martinuskiado.hu